DZIENNIK URZĘDOWY MINISTERSTWA FINANSÓW

WARSZAWA, 8 lipca 1955 **Nr 9/2 gr/** **Poz. 39—41**

TREŚĆ:

39.
OKÓLNIK Nr PM. 14/55
z dnia 11 czerwca 1955 r.

w sprawie wykładni przepisu § 3 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 27 stycznia 1954 r. o poborze w formie ryczałtu podatków obrotowego i dochodowego od drobnych rzemieślników.

Celem jednolitego stosowania przepisu § 3 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 27 stycznia 1954 r. w sprawie poboru w formie ryczałtu podatków obrotowego i dochodowego od drobnych rzemieślników (Dz. U. Nr 7, poz. 21) Ministerstwo Finansów wyjaśnia, co następuje:

§ 3 powołanego rozporządzenia uzależnia wysokość stałych stawek zryczałtowanego podatku dla poszczególnych rodzajów rzemiosła od ilości mieszkańców danej miejscowości, przepis zaś § 4 stanowi, że liczbę mieszkańców przyjmuje się według stanu z dnia 31 grudnia roku poprzedzającego rok podatkowy.

Ponieważ powołane przepisy nie zawierają dyspozycji, kogo należy uważać za mieszkańca Ministerstwo Finansów wyjaśnia, w związku z przepisem § 3 ust. 1 rozporządzenia z dnia 23 maja 1934 r. — o meldunkach i księgach ludności (Dz. U. Nr 54, poz. 489 i z 1948 r. Nr 2, poz. 7) że za mieszkańców danej miejscowości uważać należy nie tylko osoby zameldowane na pobyt stały, lecz również i osoby zameldowane na pobyt czasowy.

Generalny Dyrektor H. Kotlicki

40.
OKÓLNIK Nr PM. 17/55
z dnia 20 czerwca 1955 r.

w sprawie zwolnienia od podatku od wynagrodzeń stałych dodatków przysługujących przewodniczącym, ich zastępcom i sekretarzom prezydiów wojewódzkich, powiatowych, miejskich i dzielnicowych rad narodowych.

Ministerstwo Finansów komunikuje, że uchwała Nr 133/55 Rady Ministrów z dnia 19 lutego 1955 r. w sprawie uposażenia przewodniczących, zastępców przewodniczących i sekretarzy prezydiów wojewódzkich, miejskich, powiatowych i dzielnicowych rad narodowych przyznała stałe dodatki do uposażenia dla wyżej wymienionych osób w wysokości określonej w tabeli stanowiącej załącznik do uchwały, zwalniając je równocześnie w § 2 ust. 2 od podatku od wynagrodzeń.

W związku z powyższym stały się nieaktualne wyjaśnienia do art. 5 ustawy o podatku od wynagrodzeń zawarte w okólniku z dnia 27 lutego 1954 r. w sprawie wykładni (II) niektórych przepisów o podatku od wynagrodzeń (Dz. Urz. Min. Fin. Nr 1, poz. 6).

Generalny Dyrektor H. Kotlicki

41.
OKÓLNIK Nr PM. 18/55
z dnia 25 czerwca 1955 r.

w sprawie stosowania przepisów dekretu z dnia 20 maja 1955 r. o podatkach i opłatach terenowych (Dz. U. Nr 21, poz. 136).

Z dniem 31 maja 1955 r., jako dniem ogłoszenia w Dzienniku Ustaw PRL wszedł w życie dekret z dnia 20 maja 1955 r. o podatkach i opłatach terenowych (Dz. U. Nr 21, poz. 136) z mocą obowiązującą od dnia 1 stycznia 1955 r. z wyjątkiem przepisów w zakresie opłaty targowej i uzdrowiskowej, które weszły w życie po upływie 2 tygodni od dnia ogłoszenia tj. z dniem 15 czerwca 1955 r.

W związku z tym Ministerstwo Finansów wyjaśnia, co następuje:

I.

Celem prawidłowego stosowania przepisów dekretu o podatkach i opłatach terenowych Ministerstwo Finansów zwraca uwagę prezydiów rad narodowych na niektóre obowiązki i uprawnienia wynikające z powyższego dekretu:

Miejskie rady narodowe oraz rady narodowe osiedli mogą wprowadzać na rzecz swych budżetów podatek miejski oraz podatek od posiadania psów, powiatowe rady narodowe — podatek od posiadania psów.

Na podstawie uchwały wojewódzkiej rady narodowej miejskie rady narodowe, rady narodowe osiedli oraz gromadzkie rady narodowe mogą wprowadzać na rzecz swych budżetów opłatę od rowerów.

Prezydia Rad Narodowych m. st. Warszawy i m. Łodzi oraz prezydia powiatowych (miejskich w miastach stanowiących powiaty) rad narodowych obowiązane są ustalić wysokość opłaty targowej.

Rady narodowe w uzdrowiskach ustalają wysokość opłaty uzdrowiskowej.

W związku z powyższym prezydia rad narodowych spowodują, by rady narodowe w najbliższym czasie podjęły uchwały zarówno w kierunku zaktualizowania dotychczasowych uchwał w zakresie podatków fakultatywnych, jak i w kierunku wykonania obowiązków wynikających z dekretu w zakresie podatków i opłat powszechnych, a w szczególności:

1) w zakresie podatku miejskiego — dekret (art. 37 ust. 2) przewiduje uprawnienie rad narodowych do wprowadzenia poboru podatku miejskiego od lokali mieszkalnych, znajdujących się w budynkach związanych z gospodarstwem rolnym i położonych na terenie miast i osiedli. Dotychczasowe więc uchwały miejskich rad narodowych i rad narodowych osiedli dotyczące podatku miejskiego powinny być zaktualizowane przez wykorzystanie uprawnienia z art. 37 ust. 2,

2) w zakresie podatku od rybołóstwa za wydanie karty rybackiej oraz karty wędkarskiej — dekret (art. 49 ust. 1) utrzymuje w mocy tylko podatek za wydanie karty rybackiej i karty wędkarskiej. Ponieważ dotychczasowe uchwały miejskich i powiatowych rad narodowych w zakresie podatku od polowania i rybołówstwa, jako nie wymienione w art. 49 ust. 3 dekretu, straciły swą moc z dniem 1 stycznia 1955 r. — miejskie i powiatowe rady narodowe powinny podjąć nowe uchwały w zakresie podatku za wydanie karty rybackiej i karty wędkarskiej,

3) w zakresie opłaty od rowerów — wojewódzkie rady narodowe (Rady Narodowe w m. st. Warszawie i w m. Łodzi) powinny podjąć uchwały upoważniające miejskie rady narodowe, rady narodowe osiedli oraz gromadzkie rady narodowe do podjęcia uchwał o wprowadzeniu opłaty od rowerów,

4) w zakresie opłaty targowej — Prezydia Rad Narodowych m. st. Warszawy i m. Łodzi oraz prezydia powiatowych (miejskich w miastach stanowiących powiaty) rad narodowych powinny podjąć uchwały ustalające wysokość opłaty targowej. Jeżeli zamierzona uchwała ma podwyższyć dotychczas obowiązujące opłaty targowe w ramach stawek maksymalnych określonych w dekrecie należy wówczas uzyskać uprzednią zgodę Państwowej Komisji Cen, występując z odpowiednim umotywowanym wnioskiem za pośrednictwem wydziału handlu prezydium wojewódzkiej Rady Narodowej,

który z kolei przekaże zaopiniowany wniosek do Państwowej Komisji Cen przez Zarząd Targowisk MHW,

5) w zakresie opłaty uzdrowiskowej — dotychczasowe uchwały rad narodowych w zakresie taks i opłat w uzdrowiskach do chwili zastąpienia ich nowymi uchwałami, zachowują swą moc, o ile nie przekraczają stawek maksymalnych określonych w dekrecie. Stawki ustalone w tych uchwałach od kategorii osób wymienionych w art. 34 pkt 1) (od osób przebywających w uzdrowiskach dla celów wypoczynkowo-kuracyjnych) w wysokości niższej od stawek maksymalnych, przewidzianych w dekrecie, w roku 1955 nie mogą być podwyższone.

Jednocześnie wyjaśnia się, że poboru opłaty uzdrowiskowej z art. 34, pkt 1) dokonują prezydia miejskich (osiedli) lub gromadzkich rad narodowych właściwe dla miejscowości, będących uzdrowiskami.

Wymiaru i poboru opłaty uzdrowiskowej z art. 34 pkt 2) dokonują prezydia rad narodowych właściwe do wymiaru podatku obrotowego — w oparciu o uchwałę miejskiej (osiedla) lub gromadzkiej rady narodowej właściwej dla miejscowości, będącej uzdrowiskiem.

Opłatę uzdrowiskową z art. 34 pkt 2) ustala się równocześnie z podatkiem obrotowym. Wysokość ustalonej opłaty uzdrowiskowej wpisuje się do arkusza wymiarowego oraz w nakazie płatniczym na podatek obrotowy i przebitkowo w rejestrze wymiarowym. Przypisy, odpisy i uiszczenia księguje się w kartach kontowych podatków obrotowego i dochodowego wykorzystując kolumnę przeznaczoną w nagłówku S.F.O. Przypisy i odpisy księguje się w oddzielnych dziennikach przypisów i odpisów, uiszczenia zaś w dzienniku wpłat i zwrotów na podatek obrotowy. Dla odróżnienia kwot opłaty uzdrowiskowej od kwot wpłaconych na zaległości SFO przy wpłatach opłaty uzdrowiskowej wpisuje się w dzienniku wpłat i zwrotów (nieprzebitkowo) symbol „U". Wpływy opłaty uzdrowiskowej pobrane na rzecz budżetów miast nie stanowiących powiatów, osiedli i gromad, będących uzdrowiskiem, prezydium powiatowej rady narodowej zalicza przejściowo na wpływy do wyjaśnienia i w terminie dni pięciu po upływie każdego miesiąca przelewa na rachunki dochodów budżetów tych rad narodowych.

Ponadto nadmienia się, że uchwały o taksach i opłatach w miejscowościach klimatycznych i letniskowych nie straciły swej mocy i obowiązują nadal. Mianowicie z przepisu art. 49 ust. 2 dekretu nie można wysnuć wniosku, iż uchwały te straciły swą moc, gdyż przez „uzdrowiska" w myśl art. 2 ustawy z dnia 23.III.1922 r. o uzdrowiskach (Dz. U. Nr 31, poz. 254) z późniejszymi zmianami rozumie się:
1) miejscowości posiadające cieplice lub zdroje lecznicze,
2) stacje klimatyczne i
3) kąpieliska morskie.

Zaznacza się także, że należy nadal odpowiednio wykorzystać wytyczne Ministerstwa Finansów wydane w związku z wejściem w życie ustawy z dnia 26 lutego 1951 r. o podatkach terenowych, zawarte w okólniku z dnia 9 maja 1951 r. w sprawie wytycznych przy wprowadzeniu terenowych podatków fakultatywnych Nr PM 9804/5/51 (Dz. Urz. Min. Fin. Nr 12, poz. 40), a dotyczące podatku miejskiego, podatku od posiadania psów, podatku od rybołówstwa za wydanie karty rybackiej i wędkarskiej oraz wzorców uchwał rad narodowych w sprawie wprowadzenia fakultatywnych podatków terenowych.

Również i uchwały w sprawie wprowadzenia opłaty od rowerów należy oprzeć na tych wzorcach.

II.

1. Dekret z dnia 20 maja 1955 r. o podatkach i opłatach terenowych w porównaniu z przepisami ustawy z dnia 20 lutego 1951 r. o podatkach terenowych wprowadził następujące istotne zmiany:

1) zniósł (z mocą od dnia 1 stycznia 1955 r.) podatek od lokali i podatek miejski na obszarze gromad, podatek od zbytku mieszkaniowego, podatek od polowania i rybołówstwa za dzierżawę obwodu łowieckiego i rybackiego oraz (z mocą od dnia 15 czerwca 1955 r.) podatek targowy i opłatę targową,

2) wprowadził (z mocą od dnia 1 stycznia 1955 r.) opłatę od środków transportowych, opłatę od rowerów oraz (z mocą od dnia 15 czerwca 1955 r.): opłatę targową i opłatę uzdrowiskową.

W związku ze zniesieniem podatków (pkt 1) kwoty przypisane na kontach osobowych za rok 1955 należy odpisać. Powstałe nadpłaty, na skutek dokonanych odpisów, podlegają z urzędu zaliczeniu na poczet innych płatnych zobowiązań podatkowych względnie zwrotowi w gotówce. O zaliczeniu nadpłaty należy zawiadomić podatnika, zawiadomień pisemnych nie wysyła się, gdy nadpłata nie przekracza złotych 5 (pięć).

Zwrotów nadpłat nie przekraczających złotych 5 (pięć) nie dokonuje się przekazami pieniężnymi; nadpłaty takie mogą być wypłacane gotówką w kasie wydziału finansowego.

Odpowiednio należy postąpić również z wpływami z tytułu podatków nieprzypisanych (podatek od polowania i rybołówstwa).

Wpływy z tytułu podatków zniesionych na obszarze gromad, a mianowicie podatku od lokali i podatku miejskiego za okresy ubiegłe należy w r. 1955 zaliczyć na dotychczasowe tytuły budżetowe, a w roku 1956 zgodnie z klasyfikacją budżetową, która będzie ustalona na ten rok.

2. W zakresie podatku od nieruchomości dekret wprowadza obowiązek podatkowy dla dzierżawców nieruchomości, jeżeli nimi są osoby fizyczne lub prawne nie będące jednostkami budżetowymi lub innymi podmiotami gospodarki uspołecznionej, a nieruchomość oddana została w dzierżawę przez jednostkę budżetową lub inny podmiot gospodarki uspołecznionej (art. 4 ust. 3).

W związku z tym należy zaktualizować ewidencję nieruchomości (wzór Nr 966) i bezzwłocznie dokonać dzierżawcom, o których mowa wyżej, wymiarów zaliczek na rok podatkowy 1955, z wyjątkiem przypadków, gdy roczna kwota podatku nie przekroczy zł 20, ponieważ na podstawie rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 27 stycznia 1955 r. (Dz. U. Nr 5, poz. 29) podatnicy ci uiszczają podatek jednorazowo przy wymiarze rocznym.

3. W zakresie podatku od lokali — art. 17 ust. 1 dekretu przewiduje, że podstawę opodatkowania w podatku od lokali stanowi należny czynsz. Nastąpiła więc zmiana w podstawie opodatkowania dla lokali użytkowych począwszy od 1 stycznia 1955 r. W związku z tym zachodzi konieczność wznowienia postępowania, skorygowania wymiarów dla tych podatników i pobrania różnicy podatku.

4. W zakresie opłaty targowej — dekret połączył w jedną całość dotychczas pobierane: podatek targowy i opłatę targową w powszechną opłatę — jako opłatę targową. Opłatę tę pobiera się tylko na targowiskach i miejscach wyznaczonych przez prezydia rad narodowych (art. 25).

Opłatę targową pobierają oraz dokonują wszelkich związanych z tym czynności jednostki prowadzące targowiska lub upoważnieni przez prezydia rad narodowych pracownicy. Jednocześnie nadmienia się, że wpływy z opłaty targowej — jeżeli targowisko prowadzone jest przez przedsiębiorstwo działające według zasad rozrachunku gospodarczego stanowią dochód tego przedsiębiorstwa (art. 31). W pozostałych przypadkach wpływy z opłaty targowej zarachowuje się na budżet rady narodowej, w obrębie której znajduje się targowisko. Osoby handlujące poza targowiskami i miejscami wyznaczonymi przez prezydia rad narodowych, a opłacające dotychczas podatek targowy powinny być pociągane do obowiązku podatkowego w podatku obrotowym.

III.

Ministerstwo Finansów prosi o zgłoszenie wszelkich uwag i wątpliwości jakie nasuwają się organom w związku z wejściem w życie dekretu lub nasuną się przy jego praktycznym stosowaniu w terminie do dnia 31 sierpnia 1955 r. za pośrednictwem wydziałów finansowych prezydiów wojewódzkich rad narodowych (m. st. Warszawy i m. Łodzi).

Generalny Dyrektor H. Kotlicki

Redakcja i Administracja Dziennika Urzędowego Ministerstwa Finansów, Warszawa, ul. Świętokrzyska 12.

Prenumerata wynosi: rocznie — zł 40; półrocznie — zł 22; kwartalnie — zł 12.

Należność za prenumeratę należy wpłacać z góry na 15 dni przed rozpoczęciem kwartału kalendarzowego na r-k Ministerstwa Finansów — Zarząd Centralny Nr 1529-91/1-601 w NBP V Oddział Miejski w Warszawie.

Reklamacje z powodu nieotrzymania poszczególnych numerów wnosić należy do Administracji.

Cena zł 0,50

Druk. PWPW, Warszawa, ul. Sanguszki 1. Zam. 5193. B-6-8550, 24.000, 8.VII.—10.VII-55 r.